

LOKJODEN

4-7-10

Vandaag precies een maand geleden werd tijdens een bijeenkomst van het Joods-Marokkaans Netwerk door Ahmed Marcouch, de stadsdeelvoorzitter van Amsterdam Slotervaart, de term 'lokjoden' geïntroduceerd. Marcouch ergerde zich aan het snelgroeiende antisemitisme, vooral onder veelal jonge Marokkanen. Als oud-politieman dacht hij daarbij ongetwijfeld aan de succesvolle 'lokoma's' die ingezet werden om tasjesdieven te kunnen arresteren. De grote vraag is of het idee zal helpen het fanatieke antisemitisme te bestrijden. Afgezien nog van de onaangename klank van het woord.

Antisemitisme, of haat jegens Joden, bestaat al eeuwenlang. Er is een overvloed aan historisch materiaal over het discrimineren, vervolgen en ten slotte het uitmoorden van Joodse gemeenschappen in Europa. De Holocaust door de Duitse nazi's in de Tweede Wereldoorlog (1939-1945) vormde tot nu toe het absolute criminele dieptepunt. Het kostte ruim zes miljoen onschuldige Joodse mensen het leven. Ruim anderhalf miljoen kinderen waren er bij betrokken.

Onder de vele soorten antisemitisme zijn er in Nederland twee vormen die het meeste opvallen. De eerste is de klassieke, grove en vaak gewelddadige vorm bestaande uit schelden, beledigen, bedreigen, geweld, vernielingen en treiterijen. Deze variatie is de meest opvallende. Het is vooral het onaangepaste Marokkaanse straatuig dat zich daaraan bezondigt. Hierdoor durven vele, als orthodoxe joden herkenbare Amsterdamers, sommige stadswijken niet meer te bezoeken. Ook Joodse schoolkinderen zijn niet meer veilig voor deze vorm van bedreigende discriminatie.

Gas

Bij allerlei demonstraties is in Amsterdam de Palestijnse leuze te horen: 'Hamas, Hamas, alle Joden aan het gas!' Zelfs Job Cohen, tot voor kort Joodse burgemeester van de hoofdstad, heeft er nooit wat tegen gedaan. Ook niet toen in mei 2003 de oorlogsdoden herdacht werden in het stadsdeel De Baarsjes. Toen werd tijdens de twee minuten stilte de plechtigheid verstoord door luidekeels zingende Marokkanen met de tekst: 'Joden, die moeten wij doden', terwijl ze voet-

balden met de rouwkransen. Het virulente Arabisch-Marokkaanse antisemitisme wordt vooral aangewakkerd door anti-Joodse propaganda vanuit het Midden-Oosten via de zender Al Jazeera en de preken van radicale imams in Nederlandse moskeeën.

Toch is dat vreemd, omdat er al heel lang in Marokko een forse minderheid van 250.000 Joodse Marokkanen woonde die beschermd werd door onder meer de gerespecteerde koning Mohammed V. Na zijn overlijden in 1955 emigreerde het grootste deel van de Joods-Marokkaanse gemeente naar Israël, ondanks het feit dat de nieuwe koning, Mohammed VI, evenals zijn voorganger, solidair was met zijn Joodse onderdanen. Mis ging het echter toen Israël een hele reeks verdedigingsoorlogen tegen Arabische landen moest voeren, met als voorlopige climax de problemen met de Palestijnen in de Gazastrook.

De tweede vorm van antisemitisme wordt vooral uitgeoefend door autochtone Nederlanders die vaak een hogere opleiding hebben gehad. Ze zijn dan niet een onbeschaafde antisemiet, maar een elitaire antizionist. Dat klinkt veel beter. Prototypes zijn bijvoorbeeld Greta Duisenberg en het Tweede Kamerlid van de SP Harry van Bommel. Dit soort mensen denkt dat Israël een vernietigingsoorlog voert tegen Palestijnen, zo ongeveer in de

B. SMALHOUT

zin van wat de Duitse nazi's de Joden aandedden in de jaren tussen 1930 en 1945. Ze vergelijken Theodor Herzl (1860-1904), de grondlegger van het zionisme en de Joodse staat, met Adolf Hitler en ze stellen, net als de oud-burge-

meester van Londen Ken Livingstone, dat Israëliërs een soort Warschau-getto creëren in het Midden-Oosten.

De redeloze haat tegen Joden in het algemeen en tegen Israël in het bijzonder komt voort uit een ernstig gebrek aan historische kennis. Zoals trouwens alle vormen van discriminatie. De absolute nonsens van kreten als 'Israël bedreigt Arabische burenen' wordt duidelijk aan de hand van simpele getallen. Israël is omringd door meer dan twintig Israël-onvriendelijke Arabische, en dus islamitische landen. Zoals Jordanië, Egypte, Libanon, Syrië, Iran, Irak, Saoedi-Arabië enzovoort. Die hebben een grondoppervlakte van ruim 14 miljoen vierkante kilometer.

Israël omvat slechts 22.770 vierkante kilometer en is dus amper de helft van Nederland. Tegenover 7 miljoen Israëliërs staan ongeveer 300 miljoen Arabieren. En van die 7 miljoen Israëliërs zijn slechts 5 miljoen Joods. In totaal zijn er slechts 14 miljoen Joden in de hele wereld. Dus waar heeft men het in godsnaam over? Over een handvol mensen die wonen op een vlekje van de landkaart. Maar toch heeft dat handvol mensen kans gezien in ruim zestig jaar en op dat geografische vlekje de meest geavanceerde staat in het Midden-Oosten op te bouwen, en bovendien de enige echte democratie aldaar.

Jaloezie

Een belangrijke factor bij het wereldwijde antisemitisme is vrij zeker een vorm van diepe jaloezie die tot haat leidt. Het kleine Israël bevat meer intellect dan al die grote Arabische landen bij elkaar. Zo zijn sinds de instelling van de Nobelprijs in 1901 ruim 770 prijzen toegekend. 150 daarvan zijn aan Joodse geleerden uitgereikt.

Onder anderen aan Karl Landsteiner, de ontdekker van de bloedgroepen. Ook

niels Bohr (1885-1962), de befaamde atoomfysicus, en Stanley Prusiner, de arts die de verwekkers van de verwoestende hersenziekte van Creutzfeld-Jacob ontdekte, waren van Joodse afkomst. In diezelfde periode kwamen slechts acht Arabieren voor de prestigieuze prijs in aanmerking. En twee daarvan (voor de vrede) waren slechts om politieke redenen toegekend, namelijk aan de Palestijn Jasser Arafat en de Egyptenaar Anwar al-Sadat.

Wellicht krijgt de lokjood van Ahmed Marcouch nog meer aantrekkingskracht op rabiate antisemieten als hij, behalve van de typisch joods-orthodoxe kleding en haartracht, óók nog voorzien wordt van een Nobelprijscertificaat, opgerold onder zijn arm. Want jaloezie maakt stekeblind.

OP HET
SCHERP
VAN DE
SNED

prof. d